„Täname teid, vanaema ja kuninganna! Nüüd kindlasti armastab meid meie Mari jälle!“ hüüdsid nukud õnnelikult. Siis jätsid nad kuningannaga jumalaga. Itsi ja vanaema läksid ees, nukud järel, ülesviivasse käiku. Veel korra vaatasid nukud tagasi uinuvaile printsessidele. Suure rõõmu hulka hiilis ka valus lahkumisvalu. Kiiresti tippisid nüüd nukud eeskäijatele järele.

„Jää sa, Itsi, mind siia ootama. Üleval on veel külmem,“ ütles varsti vanaema. Itsi jäi hea meelega templisse. Varsti jõuti lossi. Tühi oli nüüd see suvine rõõmus eluase. Siin-seal käikudes leidus surnuks külmunud kehakesi.

„Nüüd lähen ma tagasi maa alla,“ ütles vanaema jumalaga jättes. „Minge seda kõige lühemat käiku mööda õue, seal oodake. Küll edasi hoolitseb teie eest üks hea olend.“

Nende sõnade järel kadus vanaema käigu õõnsusse. Mahajäetuina kõigist endistest sõpradest tundsid nukud endid kohmetutena. Kuid mõte kojujõudmisest andis neile jälle jõudu. Käsikäes hakkasid Malle ja Peedu käiguavause poole ruttama.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 115